

קוֹנְטֵרַס

מְרַבִּים בְּשִׂמְחָה

יגלה מעלת השמחה בחדש אדר, ואיך זה ממתיק את הדינים, ומוחק את כל הקלפות של המן-עמלק, שמכניס ספקות בנשמות ישראל.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

תכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: עֵקֶר הַתַּכְלִית —
לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, כִּי כָּל הַצָּרוֹת
בָּאוֹת לָאָדָם רַק מִחֲמַת חֲסָרוֹן
הַשִּׂמְחָה, וְאִם הָיָה הָאָדָם תָּמִיד
בְּשִׂמְחָה, לֹא הָיָה חֲסֵר לוֹ שׁוֹם דָּבָר.
(אֲמֵרֵי מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תַּתטו)

קוֹנְטֵרַס

מַרְבִּים בְּשִׂמְחָה

.א

חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (תְּעֻנִית כ.ט.): מִשְׁנַכְּנֵס אֶדָר
"מַרְבִּים בְּשִׂמְחָה"; מֵהִי סִגְלַת חֹדֶשׁ אֶדָר? הַמֶּן-עֲמֹלֵק
"הַפִּיל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל" (אֶסְתֵר ט, כד), וְנִפְלַע עַל חֹדֶשׁ אֶדָר.
הַמֶּן חָשַׁב שְׂמֵשָׁה רַבְּנוּ נִפְטָר בְּחֹדֶשׁ אֶדָר, וְאִזּוֹ יוֹכֵל
לְהִתְגַּבֵּר עַל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲבָל הוּא שָׂכַח שְׁבוּ בְּחֹדֶשׁ
גַּם נוֹלַד מֹשֶׁה רַבְּנוּ (מִגְלַה יג:). חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים
(אָבוֹת א, א): מֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינִי, וּמִסְרָהּ לִיהוֹשֻׁעַ,
וִיהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים, וְזִקְנִים לְנָבִיאִים, וְנָבִיאִים מִסְרוּהָ לְאַנְשֵׁי
כְּנָסֵת הַגְּדוּלָּה; וְכֵן הוֹלְכֵת הַמְּסֻרַת מִדוֹר דוֹר עַד
דוֹרוֹתֵינוּ אֵלּוּ. בְּכָל דוֹר וְדוֹר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹלַח
לָנוּ צַדִּיקִים קְדוּשִׁים הַדְּבוּקִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא,
הַנִּקְרָאִים מֹשֶׁה, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק
א', סִימָן ב'), שֶׁכָּל צַדִּיק וְצַדִּיק נִקְרָא מֹשֶׁה, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל
(שִׁבְתָּ קא:): מֹשֶׁה שִׁפִּיר קְאָמְרַת; וְהִנֵּה מְלַחֶמֶת עֲמֵלֵק עַדִּין
לֹא נִסְתִּימָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת יז, טז): "מְלַחֶמָה לַהֲוִי"ה

בְּעַמְלֵק מְדַר דִּר"; עַמְלֵק, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים
 (תַּנְחוּמָא חֲקַת יח), מֵעוֹלָם הֵיְתָה רְצוּעַת מְרֻדוֹת לְיִשְׂרָאֵל;
 מֵאֲז שִׁיָּצְאוּ עִם יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, הִתְגַּבְּרָה קִלְפַת עַמְלֵק
 עַל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. עַמְלֵ"ק בְּגִימְטְרִיָּה סַפ"ק, שְׁמֹנִים
 סַפְקוֹת בְּאָדָם "הַיֵּשׁ הַיְי"ה בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין" (שְׁמוֹת יז, ז),
 וְזֶה כָּלֵל הַצָּרוֹת שְׁעוֹבֵר עַל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי כְּשֶׁאָדָם
 חֲזַק בְּאַמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיודֵעַ וְעַד, אֲשֶׁר דָּבַר
 גְּדוֹל וְדָבַר קָטָן אֵינוֹ נֶעֱשֶׂה מֵעֲצָמוֹ, אֲלֵא בְּהַשְׁגַּחַת
 הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, אֲזִי לֹא חָסֵר לוֹ מְאוּמָה; כִּי כָּל הַצָּרוֹת
 וְהַיְסוּרִים, הַמְרִירוֹת, הַהִרְפַּתְקָאוֹת וְהַדְּכָאוֹנוֹת שְׁעוֹבְרִים
 עַל בְּנֵי-אָדָם, הֵם רַק מִחֲמַת חֶסְרוֹן אֱמוּנָה, וְכַמוּבָא
 בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ז'), שְׁעָקֵר הַגְּלוּת
 זֶה רַק מִחֲמַת חֶסְרוֹן אֱמוּנָה, כִּי כְּשֵׁי שֶׁלָּאָדָם אֱמוּנָה, הוּא
 דְּבוּק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵינְנוּ חֶסֶר דָּבַר, כְּמוֹ שְׁפַתוֹב
 (מְשָׁלִי כ, כח): "אִישׁ אֱמוּנוֹת רַב בְּרָכוֹת". אֲבָל כָּל הַצָּרוֹת
 שְׁאָדָם סוֹבֵל הֵן רַק מִחֲמַת הָעֵדֶר אֱמוּנָה; כִּי הַמַּאֲמִין
 הָאֱמִתִּי, שְׁמַאֲמִין שְׁדָבַר גְּדוֹל וְדָבַר קָטָן אֵינוֹ נֶעֱשֶׂה
 מֵעֲצָמוֹ, אֲלֵא בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, שׁוֹם דָּבַר לֹא
 יִשְׁבְּרוּ. וְזוֹ קִלְפַת הַמֶּן-עַמְלֵק, שְׁרוּצָה לְהַשְׁכִּיחַ אֶת
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִיִּשְׂרָאֵל.

וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹלַח לָנוּ בְּכָל דוֹר וְדוֹר צְדִיקֵי
 הַדוֹר וּמְנַהֲיָגָיו, חֲכָמֵי הַתּוֹרָה, רָאשֵׁי יְשִׁיבוֹת, רָאשֵׁי

כוללים, הלומדים תורה עם עם ישראל, מלמדים אותם אמונה, מחזקים ומעודדים את נשמות ישראל, ובזה מוחים את המן-עמלק. ולכן חשב המן-עמלק שהוא יתגבר על נשמות ישראל בחדש הזה שנפטר בו משה, אבל שכח שמשה לא מת, אלא מסטרא דילן, כמובא (זהר ח"ב קעד:). ומה שאנו חושבים שמשה רבנו נסתלק, זה רק כשאנינו לומדים את התורה, אז נדמה כאלו משה מת, שזה היה חטא העגל, שאמרו (שמות לב, כג): "כי זה האיש משה לא ידענו מה היה לו". ולכן עשו את העגל, אשר גרם לנו את כל הצרות, כמאמרם ז"ל (עין סנהדרין קב:): אין לה צרה שלא יהיה בה מחטא העגל; כי ברגע שמפרידים בין נשמות ישראל לבין הקדוש-ברוך-הוא, זה נקרא חטא העגל. וכמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סב): ברגע שאדם מפריד את עצמו מהבורא יתברך שמו, ועושה מהספה עקר — זה חטא העגל; כי עליו לדעת, אשר אין לו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים. אין לנו בזה העולם רק הקדוש-ברוך-הוא, וכל צרכינו נבקש רק ממנו יתברך, ונבוא אליו יתברך בכל עת, ונבטח בו, אזי אנו נצולים מכל הצרות.

ולכן המן-עמלק חשב, שהנה בחדש אדר נסתלק משה, אזי תהיה מפלה לישראל, אבל הוא שכח, שמשה

רַבְּנוּ חַי, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (מִלְאָכֵי ג, כב): "זָכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה"; כָּל הַתּוֹרָה שְׁעַם יִשְׂרָאֵל לוֹמְדִים — זֹה תּוֹרַת מֹשֶׁה, שְׁנִקְרָאת עַל שְׁמוֹ, עַל שְׁמִסַּר נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּר יִשְׂרָאֵל, בְּשָׂעָה שְׁחָטָאוּ בְּחָטָא הָעֵגֶל, וְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא רָצָה לְמַחֲוֹתָם, מָסַר מֹשֶׁה נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּרָם, וְאָמַר (שְׁמוֹת לב, לב): "מִחֲנִי נָא מִסְּפָרְךָ", תִּמְחַק אוֹתִי, אָבֵל לֹא אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל; כִּי הַצְּדִיק הָאֵמֶת מוֹסֵר נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּר עִם יִשְׂרָאֵל, מִחֲדִיר בָּהֶם אֲמוּנָה, מְחִזֵּק וּמְעוֹדֵד וּמְשִׂיחַ אוֹתָם, מְדוּבָבָם שְׂיַחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה. וְזֹאת הֵמֵן לֹא יָדַע, וְעַל־כֵּן הִיָּתָה מִפְּלִתוֹ דִּיקָא בְּחֻדְשׁ אָדָר. וְלָכֵן מְשַׁנְכָּנֵס אָדָר "מַרְבִּים בְּשִׂמְחָה", אֵין עוֹד שִׂמְחָה כְּשִׂמְחַת הָאֲמוּנָה, כְּשִׂיְהוּדֵי מְאֲמִין בְּבוֹרָא כָּל עוֹלָמִים, וְיוֹדַע שְׂאִין לוֹ בְּזֵה הָעוֹלָם רַק הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, וּמְכַל צָרָה שְׁעוֹבֶרֶת עָלָיו, וּמְכַל מְשִׁיבֵר וְצוּקָה, הוּא בּוֹרַח אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּמְסַתֵּר בְּסִתְרֵי צֵל כְּנַפְיוֹ, זֹה הַשִּׂמְחָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר, וְזֹה מְחִיַּת הֵמֵן־עַמְלָק, שְׁנַעֲשִׂית בְּחֻדְשׁ אָדָר.

וְלָכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת נח.): "לָךְ הַיּוֹ"ה הַמְּמַלְכָה" — זֹה מְלַחֲמַת עַמְלָק; בְּזֵה שְׁמַגְלִים אֶת הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְעַם יִשְׂרָאֵל, בְּזֵה שְׁמַחֲזִקִים וּמְעוֹדְדִים אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, בְּזֵה בְּעִצְמוֹ נִמְחַק הֵמֵן־עַמְלָק, אֲשֶׁר כָּל קְלַפְתּוֹ לְהַכְנִיס סִפְקוֹת בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וּמֹשֶׁה רַבְּנוּ לָחַם אִתּוֹ, כְּמוֹ

שְׁכַתוֹב (שְׁמוֹת יז, ז): "וַיְדִי מֹשֶׁה כְּבָדִים, וַיִּקְחוּ אֶבֶן וַיִּשְׂמֹו תַחְתָּיו, וַיֵּשֶׁב עָלֶיהָ, וְאַהֲרֹן וְחֹוֹר תָּמְכוּ בְיָדָיו, מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד, וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ", אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (ראש השנה כט.): וְכִי יָדָיו שֶׁל מֹשֶׁה עוֹשׂוֹת מְלַחֲמָה אוֹ שׁוֹבְרוֹת מְלַחֲמָה? אֲלֵא בְזִמְן שִׂישְׁרָאֵל מִסְתַּכְּלִים כָּלִפִּי מַעֲלָה וּמִשְׁעַבְדִּים לָבָם לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים — הָיוּ נוֹצְחִים. מֹשֶׁה רַבְּנוּ הַגְּבִיָּה יָדָיו, וְהִרְאָה לַעַם יִשְׂרָאֵל לְהַסְתַּכֵּל רַק כָּלִפִּי מַעֲלָה, שְׁנִדַּע אֲשֶׁר אֵין לָנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם רַק הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְעַל-יָדֵי-זֶה זָכִינוּ לְמַחֲוֹת אֶת הַזֶּמֶן-עֲמֹלֵק. "אַהֲרֹן וְחֹוֹר תָּמְכוּ בְיָדָיו, מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד", מֹשֶׁה רַבְּנוּ גָּלָה שְׁלֵאִיזָה צַד שֶׁנִּפְנָה, נִמְצָא רַק אֶחָד — אֶחָדוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, "מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד", מֶה שָׂרַק יַעֲבֹר עָלֵינוּ, צְרִיכִים לְפָנוֹת רַק אֶל אֶחָד — אֶחָדוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ. אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ד'): אֶחָד גִּימְטְרִיָּה אֶהְבֶּה; מֵאֵין אֲנִי יוֹדַע, שִׁישׁ לְאָדָם אֲמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהוּא דְבוּק בְּאֶחָד — אֶחָדוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ? כְּשִׁישׁ לוֹ אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל, וְאוֹהֵב אֶת כָּל יְהוּדִי, וְעַז רְצוֹנוֹ וְחִפְצוֹ לַעֲזֹר לְכָל אֶחָד, זֶה סִימָן שֶׁהוּא אוֹחֵז בְּאֶחָדוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ. אֲבָל אִם יֵשׁ לְאָדָם אִיזוֹ שֶׁנֶּאֱהָ אוֹ קִנְיָה כָּלִפִּי הַזוּלָת, אוֹ גּוֹנֵב וְגוֹזֵל מִחֲבֵרוֹ, צְרִיכִים לְדַעַת שֶׁאָדָם זֶה כּוֹפֵר בְּעַקְרָא, כִּי אֵין זֶה עוֹלָה בְּקִנְיָה אֶחָד; אִם אָדָם אֵינוֹ אוֹהֵב אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, סִימָן שֶׁאֵינוֹ אוֹהֵב, כְּבִיכּוֹל, אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-

הוא, אֵלָא כּוֹפֵר בְּעֵקֶר הוּא, אִם אָדָם עֲשֵׂה עוֹל לְזוּלָתוֹ, גּוֹזֵל אוֹתוֹ, אוֹ הַלְבִּינוּ בְּרַבִּים וּכְדוּמָה, אֵין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, אֵין לוֹ חֵלֶק בְּאַלְקֵי יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן מְצִינוּ שְׁהֶמֶן-עֲמֵלֶק אָמַר (אֶסְתֵּר ג, ח): "יִשְׁנוּ עִם מְפֹזֵר וּמְפֹרֵד בֵּין הָעַמִּים", כָּל הַכַּח שֶׁל הֶמֶן-עֲמֵלֶק, שִׁשְׂרוּ הוּא הַסֵּמ"ך-מ"ם — 'הַפֶּרֶד וּמִשְׁל', לְהַפְרִיד בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, לְעֲשׂוֹת פְּרוּדִים בֵּינֵיהֶם, שִׁיְהִיו מִחֲלוּקוֹת וּמְרִיבוֹת בֵּינֵיהֶם, שְׁתִּהְיֶה גּוֹזְעֵנוֹת בֵּינֵיהֶם, שְׁאֶחָד לֹא יִבִּין אֶת הַשְּׂנִי, זֹו קִלְפַת הֶמֶן-עֲמֵלֶק.

אַבְל אֶסְתֵּר, הַמְרַמְזֶת עַל הַסְּתֵרָה שְׁבִתוֹךְ הַסְּתֵרָה, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (חֲלִין קִלְט:): אֶסְתֵּר מִן הַתּוֹרָה מַנִּין? שְׁנֵאֲמַר (דְּבָרִים לֹא, יח): "וְאֵנֹכִי הַסְּתֵר אֶסְתִּיר פָּנַי", אֶפְלוּ בְּתוֹךְ הַהַסְּתֵרָה שִׁישׁ בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הִיא אוֹמֶרֶת לְמַרְדְּכִי הַצְּדִיק: "לֵךְ כְּנֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים", הֵינוּ אִם אָנוּ רוֹצִים לְצֵאת מִהַגְּלוּת הַמֶּרָה שְׁאָנוּ נִמְצָאִים בָּהּ, שְׁזֵה "וְאֵנֹכִי הַסְּתֵר אֶסְתִּיר פָּנַי בַּיּוֹם הַהוּא", יִשְׁנֶה הַסְּתֵרָה שְׁבִתוֹךְ הַסְּתֵרָה, הָעֵצָה — לְהִתְאַחַד יַחַד, שְׁבַנִי יִשְׂרָאֵל יֵאָהְבוּ זֶה אֶת זֶה, וְיִכְבְּדוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ, שְׁנִשְׂרֹף כְּבָר אֶת הַשְּׂנֵאת חֲנָם, אֶת הַגּוֹזְעֵנוֹת הָאֲרוּרָה וְנִתְאַחַד יַחַד, שְׁנֵאֲחָה אֶת כָּל הַקְּרָעִים שְׁבֵינֵינוּ, נְסַלֵּק אֶת כָּל הָאֵי הַבְּנוֹת שְׁבֵינֵינוּ, דִּיקָא עַל-יְדֵי-זֵה אָנוּ יְכוּלִים לְהַגְּאֵל.

וּמְרַדְכֵי הַצַּדִּיק, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְגֵלָה יג.), שֶׁנִּקְרָא אִישׁ יְהוּדִי — עַל שֵׁם שֶׁכָּפַר בְּעִבּוּדָה זָרָה, הוּא פָּרַס וְגָלָה אֶת הָאֱמוּנָה בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְדִיָּקָא עַל-יְדֵי-זֶה הִכְנִיעוּ אֶת הָמֶן-עַמְלֶק, עַד שֶׁתְּלוּהוּ עַל עֵץ. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (חֲלִין קִלְט:): הָמֶן מִן הַתּוֹרָה — מִיָּן? שְׁנֵאמַר (בְּרַאשֵׁית ג, יא): "הָמֶן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבִלְתִּי אֲכֹל אֶכְלֶת"; הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּרָא אֶת הָאָדָם, כְּדֵי שְׂיִזְכֶּה לְהַפְּרֹד (עֵין זֶהר בֵּא מ.ב.), בְּגִין דִּישְׁתַּמּוּדְעוּן לֵיהּ, שְׂזָה עֵץ הַחַיִּים, אִם אָדָם זֹכֶה וּמִבְּטֵל עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֵל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיִוְדַע וְעַד אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדָּיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, אֲזִי הוּא חַי לְעוֹלָם. וְכַמוּכָא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כ"א): כְּשֶׁאָדָם מֵאֲמִין בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיִוְדַע וְעַד אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדָּיו יִתְבַּרֵּךְ, אֲזִי אֵין הַפְּרֵשׁ אֶצְלוֹ בֵּין חַיִּים לְמִיתָה, הוּא תָּמִיד דְּבוּק בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֶלָּא שֶׁעֲכָשׁוּ הוּא מְלַבֵּשׁ בְּלָבוּשׁ גַּשְׁמִי וְחֲמָרִי, וּמִכִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאַחֲרֵי-כֵן כְּשִׁיּוּצָא מִזֶּה הָעוֹלָם, הוּא מִפְּשִׁיט אֶת הַגּוּף הַגַּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, וְגַם-כֵּן מִכִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵין אֶצְלוֹ הַפְּרֵשׁ בֵּין עֲכָשׁוּ לְאַחֲרֵי-כֵן, תָּמִיד הוּא מִכִּיר אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ שְׁמוֹ! זֶה נִקְרָא עֵץ הַחַיִּים וְחַי לְעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ל"ב, מ): "כִּי אֲשָׂא אֶל שָׁמַיִם יְדֵי, וְאָמַרְתִּי חַי אֲנֹכִי לְעוֹלָם", בְּרָגַע שֶׁאָדָם מִגְּבִיַּה יְדֵיו רַק אֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, וְיִוְדַע שֶׁאֵין לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם אֶף אֶחָד

רק הקדוש-ברוך-הוא, זה נקרא עץ החיים, וחי לעולם. אבל ברגע שאדם טועם מעץ הדעת טוב ורע, עושה הפרש בין טוב לרע, הינו "עכשו טוב לי, עכשו רע לי", זה נקרא עץ הדעת טוב ורע, זה מה שעוקר אותו, ומשם באים כל הספקות והבלבולים והחלישות הדעת שיש לו. ולכן 'המן מן התורה מנין?' שנאמר: "המן העץ" — זה עץ הדעת טוב ורע, שמשם באים כל הספקות, שזה ספ"ק גימטריה עמ"ל"ק. ולכן הצדיק האמת שנקרא מרדכי, הוא לוחם עם המן-עמלק. ואומרים חכמינו הקדושים (חליץ קלט:): מרדכי מן התורה מנין? שנאמר (שמות ל, כג): "מר דרור", לשון צפור דרור. אומרים חכמינו הקדושים (שבת קו:): למה נקרא שמה צפור דרור? שדרה בבית כבשדה, בן חורין אמת, מרדכי הוא איש יהודי המגלה את הקדוש-ברוך-הוא לכלם. וברגע שאדם בעל אמונה, הוא בן חורין, שיוצא מגלותו.

ולכן דיקא עכשו בחדש אדר, עלינו לראות להרבות בשמחה, אשר אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן י'): כשיהודים רוקדים בשמחה ומוחאים כף אל כף בשמחה, על-ידי-זה ממתיקים את הדין. כל הצרות והיסורים שאנו עוברים לאחרונה, זה רק מחמת חסרון אמונה, כי אם היינו מתאחדים יחד באחדותו יתברך, באמונה ברוחה ומזככת, ומגלים ומפרסמים לכלם את

הַאִין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְהֵינּוּ אוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה, וּמְרַבִּים אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל, וְעוֹקְרִים שְׂנֵאת חֲנָם, וּמִי שֶׁגִּזַּל וְעָשָׂק מִמּוֹן מִבְּנֵי-אָדָם, הִזָּה מְשִׁיב גְּזֻלְתּוֹ וְשָׁב בְּתִשׁוּבָה, אֲזִי מִיָּד הֵינּוּ נִגְאָלִים, כִּי כָּל הַצְּרוּת הֵן רַק מִחֲמַת הַפְּרוּדִים שִׁישׁ בֵּינֵינוּ, שֶׁזֶה אֲשֶׁר מִגְּבִיר אֶת הַמֶּן-עַמְּלֵק שֶׁאָמַר: "יִשְׁנֵנו עִם מִפְּזָר וּמִפְּרָד" וְגו'. לֹא-כֵן אִם אָנוּ נִתְאַחַד יַחַד, עַל-יְדֵי-זֶה נִהְיֶה עִם אֶחָד דְּבָקִים בְּאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְדָבָר זֶה אָנוּ צְרִיכִים עֲכָשׁוּ בְּחֻדֵּשׁ אֲדָר — לְהִרְבּוֹת בְּשִׂמְחָה, לְשִׂמַּח אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, לְחִזְק וּלְעוֹדֵד אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, כִּי לְדַאֲבוּנָנוּ עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כָּל מִינֵי מְרִירוֹת וְהִרְפָּתָקָאוֹת, כָּל מִינֵי יְסוּרִים וְחוֹבוֹת, וְאִם אָדָם זוֹכֶה לְהַחֲזִיק מֵעַמֵּד, וּמְחַזֵּק גַּם אֶת זוּלָתוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְקָרֵב אֶת הַגְּאֻלָּה. וְלָכֵן אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹתֵר, חֶלֶק א', סִימָן קו) עַל הַפְּסוּק (תְּהִלִּים מֵא, א): "אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל", אֲשֶׁרִי אָדָם הַמְּכַנִּים שֶׁכָּל בְּדֵל, וְאִין שֶׁכָּל גְּדוֹל יוֹתֵר מִזֶּה שֶׁמְכַנִּיסִים בְּאָדָם אֱלֻקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (דְּבָרִים ד, לה): "אֶתָּה הִרְאֵת לְדַעַת כִּי הוֹי"ה אֱלֻקִּים אִין עוֹד מְלֻבְדוֹ", בְּרַגַּע שֶׁאָדָם חָזַק בְּדַעַת הַזֶּה, שֶׁאִין בְּלַעֲדוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, אֲזִי נִגְאָל מִכָּל צְרוּתָיו. וְלָכֵן זֶה צְרִיכָה לְהִיֹּת עֲבוֹדָתָנוּ בְּחֻדֵּשׁ אֲדָר — לְהִרְבּוֹת בְּשִׂמְחָה, לְשִׂמַּח אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּלְהַכְנִיסֵן תַּחַת כַּנְּפֵי הַשְּׂכִינָה. וְעַלֵּינוּ לְעוֹרֵר אֶת אַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁיִּכְנִיסוּ אֶת יְלָדֵיהֶם בְּחֻנוּף תּוֹרְנֵי, הֵן הַבָּנִים שֶׁיִּלְמְדוּ בְּתִלְמוּד

תּוֹרָה, וְהֵן הַבְּנוֹת שֶׁתְּלַמְּדָנָה בְּבֵית-סֵפֶר שְׁלוֹמְדִים שָׁם
 אֲמוּנָה וְקִיּוּם הַמְצוּוֹת, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה נֹזֶכֶה לְהַתְגַּבֵּר
 עַל כָּל הָאוֹיְבִים, כִּי כְּשֶׁמְחַנְכִים אֶת הַיְלָדִים לְתוֹרָה
 וְאֲמוּנָה, אֲזִי "מִפִּי עוֹלָלִים וְיוֹנְקִים יִסְדֶּת עֵז" (תהלים ח, ג),
 כְּשֶׁמְלַמְּדִים אֶת הַיְלָדִים אֲמוּנָה, בְּזֶה מִתְחַזְּקִים לְהַמְשִׁיךְ
 אֶת שְׂרִשְׁרֵת הַזֶּהָב שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל מֵאֵז שֶׁקִּבְּלָנוּ אֶת
 הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי. וְלָכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שֵׁבֶת
 פ.ח.) עַל הַפְּסוּק (אֶסְתֵּר ט, כז): "קִיְמוּ וְקִבְּלוּ" — קִיְמוּ מֵהַ
 שֶׁקִּבְּלוּ כָּבֵד, שְׁגַם בַּחֲדָשׁ אֲדָר הֵיטָה קִבְּלַת הַתּוֹרָה. וְכֵן
 מְצִינוּ בְּמֵאמְרָם ז"ל (רש"י שְׁמוֹת יט, ב), שֶׁלְּפָנַי קִבְּלַת הַתּוֹרָה
 הָיוּ עִם יִשְׂרָאֵל מְסֻכְסָכִים זֶה עִם זֶה, כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעוּ לְהַר
 סִינַי, "וַיַּחֲזֵן שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הַהָר" (שם), שֶׁנִּתְאַחֲדוּ יַחַד
 כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד, וְכִף קִבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה. וְלָכֵן גַּם
 עֲכָשׁוּ בַּחֲדָשׁ אֲדָר, שְׁמַרְבִּים בּוֹ בְּשִׂמְחָה, עָלִינוּ לְהַתְאַחֵד
 יַחַד וּלְאַהֲבֵה זֶה אֶת זֶה, וְלָדוֹן זֶה אֶת זֶה לְכַף זְכוּת, וּמִי
 שִׁיּוֹדַע שֶׁעָשָׂה עוֹל לְשָׁנִי, שֶׁיִּבְקֶשׁ סְלִיחָה וַיִּפְּסוּ, וּבִפְרָט
 מִי שֶׁפָּגַם בְּחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, צְדִיקֵי הַדּוֹר, וְנִפְגְּמָה אֶצְלוֹ
 אֲמוּנַת חֲכָמִים, עֲכָשׁוּ הוּא הַזְּמַן לְתַקֵּן זֹאת. וּבְזְכוּת
 שֶׁנִּתְאַחֲדוּ יַחַד וְנִאֲהָב זֶה אֶת זֶה, וְנִרְבְּה בְּשִׂמְחָה, וְנִגְלֶה
 וְנִפְרָסֵם אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, יִפְלֵ פֶתַח עַל כָּל אַמּוֹת
 הָעוֹלָם, וְלֹא יִגְעוּ בְּשׁוּם בַּר יִשְׂרָאֵל, וְאָנוּ נִגְאָל גְּאֻלָּה
 שְׁלֵמָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אֲשֶׁר עַקֵּר הַשִּׂמְחָה הִיא הַגְּאֻלָּה.

ב.

חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (תַּעֲנִית כַּט): מִשְׁנַכְנֵס אֲדָר
 "מַרְבִּים בְּשִׂמְחָה"; עָלֵינוּ לְהַתְּבוּנָן מֵהִי גְדֻלַּת חֹדֶשׁ אֲדָר,
 שְׁצָרִיכִים כָּל־כָּף לְשִׂמְחָה בּוֹ? אֵלָּא אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 הַקְדוּשִׁים (שׁוֹחֵר טוֹב תְּהִלִּים ב'): הֶמֶן אָמַר, שׁוֹטֵה הָיָה פְּרַעְיָה
 שָׁאֵמַר (שְׁמוֹת א, כב): "כָּל הַיָּבֵן הַיְלֹוד" וְגו' "וְכָל הַבַּת
 תַּחֲיוֹן", וְלֹא הָיָה יוֹדֵעַ, שֶׁהַבְּנוֹת נִשְׂאוֹת לְאַחֲרִים, וְהֵן
 פְּרוֹת וְרְבוֹת, אֲבָל אֲנִי אֵינִי עוֹשֶׂה כֵן, אֵלָּא (אֶסְתֵּר ג, יג):
 "לְהַשְׁמִיד, לְהַרְגַּ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְהוּדִים", וְאַף גּוֹג
 וּמִגּוֹג עֲתִיד לֹאמַר כֵּן, שׁוֹטִים הָיוּ הֶרָאשׁוֹנִים שֶׁהָיוּ
 מַתְּעַקְפִּין בְּעִצּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִין שֶׁיֵּשׁ לָהֶם
 פְּטָרוֹן בְּשָׂמִים, אֲבָל אֲנִי אֵינִי עוֹשֶׂה כֵן, אֵלָּא בַּתְּחִלָּה אֲנִי
 מִזְדַּוֵּג לְפִטְרוֹנִם, וְאַחֲר־כֵּן אֲנִי חוֹזֵר עַל יִשְׂרָאֵל, הֲדָא
 הוּא דְכָתִיב (תְּהִלִּים ב, ב): "יִתְיַצְּבוּ מַלְכֵי אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ
 יַחַד עַל הַהוֹי"ה וְעַל מְשִׁיחוֹ", וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹמֵר
 לָהֶם: רְשָׁעִים, עָלֵי אַתֶּם בָּאִים לְהַזְדַּוֵּג?! כִּמָּה גְדוּדִים
 יֵשׁ לִי לְפָנַי, כִּמָּה שָׂרָפִים וּבָרָקִים וּלְפִידִים וּמְלֶאכִים יֵשׁ
 לִי לְפָנַי, וְאֲנִי יוֹצֵא עִמָּהֶם וְעוֹשֶׂה מְלַחְמָה עִמָּהֶם, הֲדָא
 הוּא דְכָתִיב (יִשְׁעְיָה מַב, יג): "הַהוֹי"ה כְּגִבּוֹר יֹצֵא כְּאִישׁ
 מְלַחְמוֹת", וְכָתִיב (זְכַרְיָה יד, ג): "וְיֹצֵא הַהוֹי"ה וְנִלְחַם בַּגּוֹיִם
 הָהֵם", מַה כְּתִיב שָׁם (פְּסוּקַט ט): "וְהָיָה הַהוֹי"ה לְמֶלֶךְ עַל
 כָּל הָאָרֶץ". וְהִנֵּה בְּחֹדֶשׁ אֲדָר אֲזַ נּוֹלַד מֹשֶׁה מוֹשִׁיעֵן שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל, וְהֵם אֵינָם יוֹדְעִים שֶׁמֹּשֶׁה רִבְּנוּ הָיָה לְמַעְלָה

מֵהַטֵּבַע וּמִקְרָה וּמִזָּל, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְכַנֵּיעַ אוֹתָם, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (תְּנַחֲמָא בְּשַׁלַּח), שֶׁהָיוּ מְחַשְׁבִּים אֶת הַשְּׁעוֹת בְּאַסְטְרוֹלוֹגְיָה, מָה עָשָׂה מֹשֶׁה? הֲעֵמִיד גַּלְגַּל חֲמָה וּלְבָנָה, וְעָרַב אֶת שְׁעוֹתֶיהֶן, שֶׁנֶּאֱמַר (חֲבִקוּק ג, יא): "שֶׁמֶשׁ יָרַח עָמַד זָבְלָה" וְגו'; כִּי עַמְל"ק גִּימְטְרִיָּה סִפִּ"ק, וּמְכַנֵּיס סִפְקוֹת בְּאָדָם (שְׁמוֹת יז, ז): "הַיֵּשׁ הַיּוֹי"ה בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין", וּמֹשֶׁה רַבְּנוּ הִרְאָה לְכֻלָּם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהַטֵּבַע וְהַמִּזָּל מְשַׁעֲבָדִים תַּחַת יַד הַצְּדִיקִים, וּבְזֶה מְכַנֵּיעִים אֶת עַמְלָק.

כִּי בְּאֲמַת עֶקֶר הַלִּיצְנוּת בָּאָה מֵעַמְלָק, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (שׁוֹחֵר טוֹב, תְּהִלִּים קיא): "לֶץ תִּפְּהָ" — זֶה עַמְלָק. כִּי כָּל כַּח הַטְּמָאָה שֶׁל עַמְלָק, זֶה הַלִּיצְנוּת, שֶׁמִּתְלוֹצֵץ, כְּבִיכּוֹל, מִפְּנֵי יִתְבָּרַךְ. וְלָכֵן (שְׁמוֹת יז, טז): "מִלְחָמָה לַהּוֹי"ה בְּעַמְלָק מִדֶּר דֶּר", כִּי כָּל כַּח הַטְּמָאָה שֶׁל עַמְלָק זֶה לִיצְנוּת, שֶׁמְכַנֵּיס בְּאָדָם לִיצְנוּת כְּלָפִי מַעֲלָה, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, שְׁזוֹ קִלְפַת טְמֵאת הָעֶרְב־רַב, שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל סָבְלוּ מֵהֶם מְאֹד הָיוּ לְגוֹי, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יב, לח): "וְגַם עֶרְב־רַב עָלָה עִמָּהֶם", וְאָמְרוּ (תְּקוּנַיִי-זֶהַר, תְּקוּן סט) עֶרְב־רַב דְּאֵנוּן מְעַרְבִין בְּיִשְׂרָאֵל דְּאֵתְמַר בְּהוּן (יִשְׁעִיָּה א, ד): "הוֹי גּוֹי חוּטָא", דְּאֵינוּן "זֶרַע מְרַעִים בְּנִים מְשַׁחִיתִים" וְכוּ', וְאָמְרוּ (שְׁמוֹת לב, ד): "אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל" לְעַגְלָא; וְכֵן זֶה־מַתָּם שֶׁל הָעֶרְב־רַב שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁפַּח כָּל הַדְּוֹרוֹת,

הם קלפת הליצנות, שמתלווצצים מכל דבר שבקדשה, בפרט עכשו בסוף ימי הגלות, שעמלק והסטרא אחרא והערב-רב רואים שהנה הגיע סופם, ולכן הם מתגברים ביותר שאת וביתר עז וביתר כח, כדרך שני אנשים שרבים ביניהם, וכשאחד רואה שחברו יפילו, אז הוא מתגבר בכל כחו, והוא מנסה להפיל את חברו. כמו-כן עכשו כשאנו עומדים להגאל, אזי הערב-רב רואים שהנה הסוף שלהם בא, ולכן הם מתפשטים ביותר ומתלווצצים מכל הקדוש לעם ישראל, והם מעבירים על הדת מליונים מאחינו בני ישראל, ומהם באים כל הצרות והיסורים שבני ישראל סובלים, כי מרגישים, אשר הנה סופם בא, ולכן הם מתגברים ביותר. ואי אפשר להכניעם, אלא על-ידי עזות דקדשה, שלזה זוכים על-ידי שמחה. כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן כב), שעל-ידי תקף השמחה זוכים לעזות ולעקשנות דקדשה, וזה מה שמוחה את עמלק, ולכן שמח"ה אותיות שמחה, על שם (דברים כה, יט): "תמחה את זכר עמלק מתחת השמים"; ולכן עקר מחית עמלק הוא דיקא על-ידי שמחה.

ובשביל זה אמרו חכמינו הקדושים (תענית כט.): משנכנס אדר "מרבבים בשמחה", כי דיקא בחדש אדר, רצה המן-עמלק להתגבר על עם ישראל, כי חשב

שְׁבַח־דָּשׁ הַזֶּה נִסְתַּלַּק מִשָּׁה, אֲבָל הוּא לֹא יָדַע שְׂדֵי־קָא
 בְּחֻדַּשׁ הַזֶּה נִוּלַד מִשָּׁה, וּמִשָּׁה רַבְּנֵי הוֹרִיד לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה
 וְנִקְרְאתָ עַל שְׁמוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מְלָאכִי ג, כב): "זְכֹרוּ תּוֹרַת
 מִשָּׁה". וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (שׁוּחַר טוֹב, תְּהִלִּים א'), שֶׁהָרִי
 הַתּוֹרָה שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים יט, ח):
 "תּוֹרַת הַיְיָ הַתְּמִימָה", וְעָלָה מִשָּׁה לְמָרוֹם, וְעָשָׂה שָׁם
 אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, וְנָתַן נַפְשׁוֹ עָלֶיהָ, לְפִיכֹן
 נִקְרְאתָ עַל שְׁמוֹ; וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים עַל חֻדַּשׁ אֲדָר
 (שֶׁבַת פ.ח.): "קִיְמוּ וְקַבְּלוּ הַיְיָהוּדִים" — קִיְמוּ מֵה שֶׁקַּבְּלוּ
 כְּבָר; כִּי אַז בְּחֻדַּשׁ אֲדָר, יוֹם שֶׁנִּסְתַּלַּק מִשָּׁה, בּוֹ בַּיּוֹם גַּם
 נִוּלַד, וּכְמוֹ שֶׁהוּא הוֹרִיד לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ-כֵן בֵּימֵי
 אַחֲשׁוּרוּשׁ, שֶׁהִתְגַּבֵּר אַז הָמֶן-עֲמֶלֶק עַל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
 חִזְרוּ וְקַבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה מִחֻדַּשׁ, וּבָזָה מָחוּ אֶת זִכְר
 הָמֶן-עֲמֶלֶק. וּכְמוֹ-כֵן עֲכָשׁוּ בְּחֻדַּשׁ אֲדָר "מַרְבִּין
 בְּשִׂמְחָה" דִּיקָא, כִּי הָעַרְב־רַב שֶׁהֵם מִסְטָרָא דְעֲמֶלֶק,
 רוֹצִים לְהִתְפַּשֵּׁט עַל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַלֵּינוּ לְצֵאת נִגְדֵם
 בְּכָל הַכַּח. וְעַקֵּר הַכַּח צְרִיכִים בְּעֵנִין הַפְּצַת מַעֲיָנוֹת
 הַחֲכָמָה חוּצָה, לְגִלּוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאוֹתוֹ
 יְתִבְרֹךְ בְּגִלּוּי רַב וְנוֹרָא מְאֹד, וּלְקַרֵּב אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
 אֵלָיו יְתִבְרֹךְ וּלְלַמְּדֵם תּוֹרָה, כִּי רַבִּם כְּכֻלָּם הֵם תֵּינוּקוֹת
 שֶׁנִּשְׁבְּבוּ, שֶׁלֹּא קַבְּלוּ חֲנוּךְ תּוֹרָנִי, וְעַל-כֵּן דִּיקָא בְּחֻדַּשׁ
 אֲדָר, צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק בִּיתֵר שְׂאת וּבִיתֵר עֵז, וּלְהִיּוֹת רַק
 בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וּבָזָה מְכַנְיְעִים אֶת הָעַרְב־רַב, כְּמֵאֲמַר

הַבַּעַל-שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ זי"ע: סִגְלָה לְרַשְׁעִים לֹא לִפְחַד מֵהֶם; כִּי עֵקֶר כַּחַם הַטָּמֵא — רַק לְהַכְנִיס אֶת הָאָדָם בְּפִחָדִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה מִתְחִילִים לִפְחַד מֵהֶם, וּבְזֶה הֵם מִתְגַּבְּרִים עַל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן צְרִיכִים לְהַרְבּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְדִיקָא עַל-יְדֵי שִׂמְחָה מְכַנְיְעִים אוֹתָם לְגַמְרֵי. וְזֶה עֵקֶר הַתְּקוּן שֶׁל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל — לְהַתְּגַבֵּר בֵּיתֵר שָׂאת וּבֵיתֵר עַז בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, שְׂזֶה מְכַנְיֵם בְּלֵב עֲזוּת וְעִקְשָׁנוּת דְּקִדְשָׁה, וְלֹא מִפְּחָדִים מִהָעֶרְב-רַב, שֶׁכָּל כַּחַם הוּא רַק מִהַטָּמֵא הַנִּקְרָאת יְלָלָה, כַּמּוּבָא (תְּקוּנַיִי-זוֹהַר, תְּקוּן כ"א): לִילִי"ת דְּאִיהִי עֶרְב-רַב; שֶׁהֵם מְכַנְיְסִים עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת וְדַכְאוֹן בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמֵיֵאֲשִׁים אוֹתָם מִהַגְּאֵלָה, כִּי הֵם כּוֹפְרִים לְגַמְרֵי. וְעַל-יְדֵי תִקְוָה הַשִּׂמְחָה, שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׂמִחִים וְעַלִּיזִים, בְּזֶה מְכַנְיְעִים אוֹתָם לְגַמְרֵי; כִּי בְּאֵמֶת הַסְּטָרָא אַחֲרָא, שֶׁהֵם הָעֶרְב-רַב, אֵינָם יְכוּלִים לְהִבִּין אֵיךְ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שְׂמִחִים בְּקִיּוּם הַמְּצוּוֹת, כִּי הֵם תּוֹלִים בּוּקִי וּסְרוּקִי, כְּאִלוּ הַמְּצוּוֹת הֵן כְּדֵי לְאַחַד אֶת הָעַם, וְהֵנָּה כְּשֵׁרוּאִים שֶׁנִּשְׁמֹת יִשְׂרָאֵל שְׂמִחִים וְעַלִּיזִים, אֲזִי אֵינָם יְכוּלִים לְהִבִּין עַל מֶה וְלָמָּה שְׂמִחִים. וּבְאֵמֶת דִּיקָא עַל-יְדֵי הַשִּׂמְחָה, בְּזֶה מְבַטְלִים אוֹתָם לְגַמְרֵי. וְלָכֵן אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּעֵתֵים הַלְלוֹ לְהִיּוֹת רַק בְּשִׂמְחָה, וּבְזֶה בְּעֲצָמוֹ מְכַנְיְעִים אֶת הָעֶרְב-רַב, כִּי הֵם אֵינָם יְכוּלִים לְהִבִּין מֶה זֶה הַשִּׂמְחָה, וּבְפֶרֶט מֶה זֶה שִׂמְחַת הַמְּצוּוֹת, וְלָכֵן צְרִיכִים דִּיקָא עַכְשָׁו

בְּחֹדֶשׁ אֶדְר, שָׁבוּ מַרְבִּים בְּשִׁמְחָה, לְשִׂמְחַת אֶת נַשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל בְּכֹל מִיָּנִי אֲפָנִים שְׁבַע־עוֹלָם, וּבִזְכוּת הַשִּׁמְחָה
 שֶׁשִּׁמְּחִים אֶת כָּל הַשְּׁבוּרִים וְהַמֵּיֶאֱשִׁים מַחֲיִיָּהֶם, נִזְכָּה
 לְהַגְאֵל גְּאֵלַת עוֹלָם. וּבִזְהַ תְּלוּיָהּ כָּל גְּאֵלְתָנוּ; כִּי עָקַר
 הַגְּאֵלָה תִּהְיֶה עַל־יְדֵי שִׁמְחָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה נה, יב):
 "כִּי בְּשִׁמְחָה תִּצְאוּ", וּמוּבָא (זֵהר וּיְקָרָא ח:): שִׁמְחָה דָּא
 כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְחָה הָא אִוְקְמוּהָ, כְּדַכְתִּיב: "כִּי
 בְּשִׁמְחָה תִּצְאוּ" וְגו'. וְזִמְיָנִין יִשְׂרָאֵל לְנִפְקָא מִן גְּלוּתָא
 בְּהַאי שִׁמְחָה, וּמֵאֵן אִיהִי כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא "עֲבֹדוּ
 אֶת הַיְיָ" הַבְּשִׁמְחָה; וּכְפִי תִקְוָה הַשִּׁמְחָה, שְׁנַשְׁמַח אֶת
 עַצְמֵנוּ וְאֶת כָּל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא נִזְכָּה
 לְהַכְנִיעַ אֶת הָעַרְב־רַב, שְׁהֵם מְסֻטְרָא דְעַמְלָק, וְיִתְבַטְּלוּ
 לְגַמְרִי, וְיִקְיִם (זְכַרְיָה יג, ב): "וְאֶת רוּחַ הַטְּמָאָה אֲעֵבִיר מִן
 הָאָרֶץ". וְאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (זֵהר בְּרֵאשִׁית נד): כְּגִין כְּף
 בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַסְתְּמָרָא בְּכֹל סְטְרוֹי מְסֻטְרָא דְהַאי חוּיָא
 בִּישָׂא דְלָא יִשְׁלוּט עֲלוּי [אַדָם צְרִיף לְשִׁמּוֹר מִהִנְחָשׁ
 הַקְּדָמוֹנִי שְׁמִכְנִיס כְּפִירוֹת בְּאַדָם, שְׁמִשָּׁם נִמְשַׁכַת
 הַטְּמָאָה וְהַזְהָמָה], וְזִמְיָן קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעֵלְמָא דְאִתִּי
 לְאַעְבְּרָא לִיָּה מְעֵלְמָא [וְעַתִּיד הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
 לְהַעְבִּירוֹ מִן הָעוֹלָם]. הֵדָא הוּא דְכָתִיב (זְכַרְיָה יג, ב): "וְאֶת
 רוּחַ הַטְּמָאָה אֲעֵבִיר מִן הָאָרֶץ", וּכְדִין כְּתִיב (יִשְׁעִיָּה כה):
 "בְּלַע הַמּוֹת לְנִצַּח" וְגו'.